

Sygn. akt: I C 747/18 upr.

Na rozprawie dnia 28 maja 2019 r. nie stawił się pełnomocnik powoda (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w K.. Wniósł o rozpoznanie sprawy pod swoją nieobecność.

Pozwany J. C. (1) nie stawił się, zawiadomiony w trybie art. 139§1 kpc, nie złożył żadnych wyjaśnień, ani też nie żądał przeprowadzenia rozprawy w swojej nieobecności.

Odstąpiono od nagrywania na podstawie art. 157§2 KPC.

Przewodniczący ogłosił wyrok zaoczny.

Przewodniczący:

Protokolant:

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 maja 2019 r.

Sąd Rejonowy w Kętrzynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Tomasz Cichocki
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Mieczysław Budrewicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 28 maja 2019 r. w K.

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w K.

przeciwko J. C. (1)

o zapłatę

powództwo oddała w całości.

UZASADNIENIE

Powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w K. wniósł o zasądzenie od pozwanego J. C. (1) kwoty 100,34 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 1545,58 zł od dnia od dnia wniesienia pozwu. Podniósł, że umową cesji nabył od wierzycelność w stosunku do pozwanego od (...) S.A. z siedzibą W. z tytułu świadczonych usług telekomunikacyjnych. W ramach umowy z wierzycielem pierwotnym zostały wystawione dokumenty księgowe stanowiące podstawę powództwa. Łączna wysokość zadłużenia pozwanego z tytułu niezapłaconych skapitalizowanych odsetek wynosi 100,34 zł, kwota ta stanowi należność odsetkową wynikającą z sumy odsetek ustawowych za opóźnienie naliczonych od następnego dnia wymagalności poszczególnych dokumentów księgowych oraz ich wartość do dnia poprzedzającego wygenerowanie pozwu. Żądaniem pozwu objęte są także odsetki ustawowe za opóźnienie od należności głównej od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Powód podniósł,

że w elektronicznym postępowaniu upominawczym wystąpił przeciwko pozwanemu o zapłatę należności głównej w kwocie 1545,58 zł, wynikającej z dokumentów księgowych powołanych w pozwie w tej sprawie. Żądanie pozwu w epu nie obejmowało jednak należności ubocznych w postaci odsetek ustawowych za opóźnienie od tej kwoty od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Wynikało to z nieprawidłowości działania systemu (...) od początku 2016r. do 19.12.2016r., tj. niedostosowania działania systemu e-sądu do zmiana Kodeksu cywilnego od 01.01.2016r.

Pozwany J. C. (2), zawiadomiony o terminie w trybie art. 139§2 k.p.c. nie stawił się na rozprawie i nie zajął stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Do pozwu została załączona kserokopia umowy abonenckiej nr (...), zgodnie z którą J. C. (2) w dniu 03.06.2014r. zawarł z (...) S.A. z siedzibą w W.. W umowie zobowiązał się do miesięcznych opłat za korzystanie z pakietów zawierających programy telewizji satelitarnej oraz korzystanie z dekodera. Przy zawarciu umowy otrzymał dekodery typ (...)- (...).

(d.: umowa – k. 14v-116, protokół wydania sprzętu – k. 16v)

(...) S.A. miał wystawić faktury za korzystanie z pakietów telewizji satelitarnej i dekodera wymagalne: dnia 23.03.2015r. na kwotę 5,00 zł, 03.04.2015r. na kwotę 39,90 zł, dnia 03.4.2015r. na kwotę 5,00 zł, dnia 23.04.2015r. na kwotę 5,00 zł, dnia 03.05.2015r. na kwotę 39,90 zł, dnia 03.05.2015r. na kwotę 5,00 zł, dnia 23.05.2015r. na kwotę 5,00 zł, dnia 03.06.2015r. na kwotę 39,90 zł, dnia 03.06.2015r. na kwotę 5,00 zł, dnia 23.06.2015r. na kwotę 5,00 zł, dnia 03.07.2015r. na kwotę 5,00 zł, dnia 23.07.2015r. na kwotę 5 zł, dnia 03.08.2015r. na kwotę 5,00 zł, dnia 23.08.2015r. na kwotę 3,87 zł, dnia 03.09.2015r. na kwotę 2,17 zł. Faktury te miały pozostać nieopłacone. Ponadto miał wystawić notę księgową (...)09/01 na kwotę 357,65 zł wymagalną dnia 07.10.2015r. oraz notę (...)01na kwotę 332,19 wymagalną 07.10.2015r. Ponadto notę (...) na kwotę 340,00 zł wymagalną 10.03.2016r. i notę (...) na kwotę 340,00 zł wymagalną dnia 10.03.2016r.

Noty księgowo również miały zostać nieopłacone.

(d.: zestawienie niezapłaconych faktur i not księgowych – k. 7v, kserokopie not obciążeniowych - k. 13v,14)

W dniu 06.09.2016 r. (...) S.A. w W. zawarł umowę przelewu wierzytelności z (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w K..

(d.: umowa k. 10-11)

Pozew został wniesiony w sprawie dnia 03.07.2018r.

(d.: potwierdzenie nadania - k. 26)

Powództwo nie jest zasadne.

W ocenie Sądu, powód nie udowodnił tego, iż przysługuje mu roszczenie względem pozwanego zgłoszone w pozwie, w szczególności nie wykazał nabycia wierzytelności oraz jej istnienia.

Powód nie przedstawił dokumentów wykazujących jego następstwo prawne, ani potwierdzających fakt istnienia wierzytelności poprzednika prawnego powoda wobec pozwanego.

Przedłożona przez powoda umowa przelewu wierzytelności z dnia 06.09.2016 r., w ocenie Sądu, stanowi dowód wyłącznie tego, że doszło do zawarcia takiej umowy. Brak natomiast dowodu, iż obejmowała ona m. in. wierzytelność wskazaną w pozwie. Zgodnie z w/w umową przedmiotem cesji miały być wierzytelności szczegółowo określone w Załączniku nr 1 (papierowym) „Wykaz Wierzytelności Telewizyjnych do Umowy z dnia 06.09.2016 r.”, Załączniku nr 2 (papierowym) „Wykaz Wierzytelności Telekomunikacyjnych do Umowy z dnia 06.09.2016 r.”, Załączniku nr

3 (CD) „Wykaz Wierzytelności Telewizyjnych do Umowy z dnia 06.09.2016 r.” oraz Załączniku nr 4 (CD) „Wykaz Wierzytelności Telekomunikacyjnych do Umowy z dnia 06.09.2016 r.”

Żaden z wymienionych załączników nie został załączony do pozwu.

Powód do pozwu załączył również niepotwierdzoną za zgodność kserokopię umowy wierzyciela pierwotnego z pozwanym o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Z faktu tego jednak nie wynika, że w trakcie jej obowiązywania powstało zadłużenie pozwanego wobec wierzyciela pierwotnego. Dochodzona pozwem kwota stanowi sumę skapitalizowanych odsetek ustawowych za opóźnienie, naliczonych od następnego dnia po dniu wymagalności poszczególnych dokumentów księgowych. Powód nie przedłożył jednak tych dokumentów księgowych, poza niepotwierdzonymi za zgodność z oryginałem kopiami 2 not obciążeniowych. Nie jest zatem możliwe zweryfikowanie, czy dokumenty takie w ogóle zostały wystawione, a tym bardziej, czy należności w nich stwierdzone mają oparcie w zawartej przez strony umowie. Z tych samych przyczyn nie jest również możliwe zweryfikowanie, czy powód w sposób prawidłowy ustalił wysokość dochodzonych pozwem skapitalizowanych odsetek.

Podkreślić należy, że kserokopia niepotwierdzona w sposób wskazany w art. 129§2 k.p.c., nie stanowi dokumentu, a jedynie uprawdopodobnia istnienie dokumentu. Brak poświadczenia uniemożliwia także przyjęcie domniemania zgodności kserokopii z oryginałem dokumentu. Z kolei pismo, które nie może być uznane za dokument, nie może być też podstawą do prowadzenia dowodu w trybie art. 308 k.p.c. (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 czerwca 2000 r. IV CKN 59/00, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 kwietnia 2009 r., II CSK 557/08). Dla uznania kserokopii za dokument niezbędne jest oświadczenie o istnieniu oryginału o treści i formie odwzorowanej kserokopią. Dopiero po umieszczeniu na kopii poświadczenia zgodności z oryginałem można uznać kserokopię za dokument świadczący o istnieniu oryginału. Wiarygodność przedłożonych kserokopii podważa przy tym dodatkowo fakt, iż część dokumentów załączonych do pozwu została opatrzona poświadczeniem. (...) są to jednak dokumenty na których podstawie można stwierdzić istnienie i wysokość zobowiązania pozwanego oraz legitymację czynną powoda.

Co do not obciążeniowych należy wskazać, że powód nie wykazał faktu rozwiązania przedłożonej umowy z dnia 03.06.2014r., wobec czego za nieudowodnione należy uznać istnienie podstaw do naliczenia kary umownej i obowiązku zwrotu sprzętu.

Brak jest również możliwości weryfikacji czy należność główna, od której powód domaga się odsetek, rzeczywiście istnieje i czy przypada ona powodowi. Powód, powołując się bowiem na fakt wystąpienia z powództwem o zapłatę kwoty głównej, nie wykazał istnienia prawomocnego orzeczenia, z którego wynika fakt jego zasądzenia na rzecz powoda.

Mając na uwadze powyższe należało uznać, że powód nie wykazał, iż przysługuje mu względem pozwanego dochodzona pozwem wierzytelność. Zgodnie natomiast z ogólną zasadą wyrażoną w art. 6 kc, ciężar udowodnienia faktu spoczywa na tym, kto z tego faktu wywodzi skutki prawne. Na gruncie prawa procesowego odpowiednikiem cyt. przepisu jest art. 232 kpc, zgodnie z którym strony zobowiązane są wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. W myśl przytoczonych przepisów, to na powodzie spoczywał ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie.

Powód winien zatem wykazać wszystkie okoliczności stanowiące podstawę żądania pozwu. W rozpoznawanej sprawie strona powodowa jest podmiotem profesjonalnym, co sama podkreślała, wobec czego winna być świadoma wystąpienia negatywnych konsekwencji procesowych w przypadku, gdy powołuje mniej dowodów, niż tego wymaga materialnoprawna podstawa zgłoszonego roszczenia.

Poza powyższymi powodami, dla których roszczenie powoda nie jest zasadne w całości, należy również zwrócić uwagę, iż roszczenia powoda są co najmniej po części są przedawnione.

Zgodnie z art. 117 § 1 k.c., roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Natomiast zgodnie z art. 117§2¹ k.c., obowiązującym od dnia 09.07.2018r., po upływie terminu przedawnienia nie można domagać się zaspokojenia

roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi. Wskazany przepis art. 117§2¹ k.c. został wprowadzony Ustawą z dnia 13 kwietnia 2018 r. o zmianie ustawy – Kodeks Cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2018 r. poz. 1104). Stosownie do art. 5 ust. 4 tej ustawy, roszczenia przedawnione przysługujące przeciwko konsumentowi, co do których do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy nie podniesiono zarzutu przedawnienia, podlegają z tym dniem skutkom przedawnienia określonym w ustawie zmienianej w art. 1 (Kodeksie cywilnym), w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Powyższe oznacza, że w realiach rozpoznawanej sprawy rzeczą Sądu było ustalenie z urzędu czy dochodzone pozwem roszczenia uległy przedawnieniu.

Stosownie do aktualnego brzmienia art. 118 k.c., termin przedawnienia dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej wynosi trzy lata. Jednakże koniec terminu przedawnienia przypada na ostatni dzień roku kalendarzowego, chyba że termin przedawnienia jest krótszy niż dwa lata. Przywołany artykuł w brzmieniu sprzed 09.07.2018 r. przewidywał również trzyletni okres przedawnienia roszczeń o świadczenia okresowe i związane z prowadzeniem działalności gospodarczej, przy czym koniec terminu przedawnienia nie przypadał na ostatni dzień roku kalendarzowego, a na dzień odpowiadający początkowemu dniowi biegu terminu przedawnienia. Stosownie do przepisów art. 5 ust. 1 i 2 Ustawy z dnia 13 kwietnia 2018 r. o zmianie ustawy – Kodeks Cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2018 r. poz. 1104), do roszczeń powstałych przed dniem wejścia w życie tej ustawy i w tym dniu jeszcze nieprzedawnionych stosuje się od dnia wejścia jej w życie przepisy kodeksu cywilnego w brzmieniu nadanym tą ustawą. Jeżeli zgodnie z kodeksem cywilnym, w brzmieniu nadanym ustawą zmieniającą, termin przedawnienia jest krótszy niż według przepisów dotychczasowych, bieg terminu przedawnienia rozpoczyna się z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy. Jeżeli jednak przedawnienie, którego bieg terminu rozpoczął się przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, nastąpiłoby przy uwzględnieniu dotychczasowego terminu przedawnienia wcześniej, to przedawnienie następuje z upływem tego wcześniejszego terminu.

Mając na uwadze powołane art. 117§2¹ k.c. oraz art. 118 k.c., należy wskazać, że nie ulega wątpliwości w okolicznościach sprawy, iż pozwany występował w stosunku prawnym łączącym go z wierzycielem pierwotnym jako konsument. Nie ulega również wątpliwości, iż roszczenia, zarówno wierzyciela pierwotnego jak też powoda, są związane z prowadzeniem przez nich działalności gospodarczej. Stąd zastosowanie w sprawie ma trzyletni termin przedawnienia. Powód dochodzi roszczeń o zapłatę odsetek od wskazanych wyżej należności, które nie zostały zapłacone, należy mieć na uwadze, iż odsetki są roszczeniem okresowym, ma więc do nich zastosowanie art. 118 kodeksu cywilnego, zgodnie z którym termin przedawnienia wynosi trzy lata. Roszczenie o odsetki za opóźnienie od niezapłaconej należności głównej przedawnia się najpóźniej z chwilą przedawnienia się roszczenia głównego (vide - uchwała SN z dnia 26 stycznia 2005r., III CZP 42/2004). Tym samym z terminem przedawnienia wskazanych przez powoda należności głównych, przedawniły się roszczenia o zapłatę odsetek wskazanych w pozwie.

Stosownie do art. 120§1 k.c., bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne.

Jak wynika z okoliczności podanych przez powoda, które nie były kwestionowane przez pozwanego, roszczenia o zapłatę należności wynikających z faktur, których daty wymagalności przypadały na 23.03.2015r., 03.04.2015r., 23.04.2015r., 03.05.2015r., 23.05.2015r., 03.06.2015r. i 23.06.2015r., przedawniły się odpowiednio z dniem: 23.03.2018r., 03.04.2018r., 23.04.2018r., 03.05.2018r., 23.05.2018r., 03.06.2018r. i 23.06.2018r. - zgodnie z art. 118 k.c., w brzmieniu obowiązującym do 09.07.2018r. W tych terminach przedawniły się również roszczenia o zapłatę odsetek od tych należności. Z powyższego wynika, że termin przedawnienia tych roszczeń upłynął przed datą wniesienia pozwu w sprawie, tj. 03.07.2018r. Powód w żaden sposób nie udowodnił, iż nastąpiła przerwa w biegu przedawnienia na skutek zdarzeń wskazanych w art. 123 §1 k.c.

Zasadność pozostałych roszczeń nie została natomiast udowodniona, jak już wskazano powyżej.

Podkreślić natomiast należy, że fakt, iż pozwany nie złożył odpowiedzi na pozew i nie brał udziału w sprawie nie jest uznaniem roszczenia powoda. Brak merytorycznego zaprzeczenia twierdzeń powoda przez pozwanego nie zwalnia bowiem powoda z wykazania podstawowych okoliczności wskazujących na zasadność żądania. Ciężar udowodnienia faktu należy rozumieć bowiem nie tylko jako obarczenie jednej ze stron procesu obowiązkiem przekonania sądu dowodami o prawdziwości swoich twierdzeń, ale również konsekwencjami zaniechania realizacji tego obowiązku lub jego nieskuteczności (tak SN w wyroku z 7.11.2007r., II CSK 293/07).

Mając na względzie wszystkie powyższe okoliczności, Sąd oddalił powództwo w całości.